

ROSA CRUX

2/2025

Filosofiaa - Mystiikkaa - Tiedettä - Kulttuuria

TOIMITUKSESTA

Päätoimittaja

Jari Jussila
jari.jussila@amorc.fi

Lehti ilmestyy

kesäkuussa ja joulukuussa

Taitto

Jari Jussila

Julkaisija

Ruusuristin Veljeskunta AMORC
Tesomajärvenkatu 4 D 60
33310 Tampere

Toimituskunnan jäsenet

Ilkka Laaksonen

Aineisto viimeistään:

1.5., 1.12.
docx, doc, rtf tai odt
jari.jussila@amorc.fi

Julkaisija ei vastaa lehdessä
esitetyistä mielipiteistä, vaan
jokainen kirjoittaja vastaa itse
kirjoituksensa sisällöstä.

Oikoluku

Toni Siira

ISSN 2736-8610 (painettu)

ISSN 2736-8629 (verkkojulkaisu)

ROSA CRUX

FILOSOFIAA - MYSTIIKKA - TIEDETTÄ - KULTTUURIA

Nro 2, Joulukuu 2025, 28. vuosikerta

Ruusuristin Veljeskunta AMORCin Jäsenlehti

Sydämeni Jumala, ymmärryksen Jumala.....	4
Mystinen polku.....	12
Todellinen mielikuvitus alkemiassa.....	16
Johdatus alkemiaan.....	21

Kansikuva: / Jari Jussila

© Copyright 2025
Ruusuristin Veljeskunta
AMORC-SUOMI

Tesomajärvenkatu 4 D 60

33310 TAMPERE

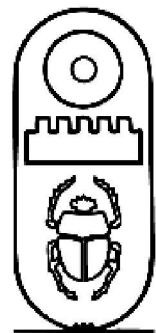
amorc@amorc.fi

www.amorc.fi

Kaikki oikeudet pidätetään

ISSN 2736-8610 (painettu)

ISSN 2736-8629 (verkkojulkaisu)

Sydämeni Jumala, ymmärrykseni Jumala

Claudio Mazzucco - Imperaattori

Ruusuristiläisenä olen usein osallistunut keskusteluihin Jumalan luonteesta sekä järjestön jäsenten että ulkopuolisten kanssa. Nämä keskustelut ovat aina kiehtovia, vaikka niissä ei päädytkään mihinkään lopullisiin johtopäätöksiin. Ne herättävät kuitenkin paljon pohdintaa. Haluan puhua näistä pohdinnoista tässä artikkelissa.

Keskustelemme Jumalan luonteesta, hänen olemassaolostaan ja siitä, onko hän luonut maailman. Harkitaan, hallitseeko hän sitä jollain tavalla vai onko hän vetäytynyt jättäen ihmisille vapaan tahdon. (Miten vetäytymisen ajatus voidaan sovittaa yhteen kaikkialla läsnäolon ajatuksen kanssa?) Onko Jumalalla kykyä rikkoa omia lakejaan? Jos ei, miten voimme ymmärtää jumalallista kaikkivaltiota? Nämä ovat vain joitakin ajatuksia, jotka ovat seu-

ranneet ihmiskuntaa vähintään 3000 vuoden ajan.

AMORC:n edustama moderni ruusuristiläisyys on pyrkinyt lähestymään kysymystä kokemuksen näkökulmasta eikä määritelmien kautta. Tätä varten Harvey Spencer Lewis loi ilmaisun ”sydämeni Jumala, ymmärrykseni Jumala”, poistaen näin tarpeen määritelmälle, joka kattaa jotain, mitä ei voi määritellä sanoilla. Sana ”määritelmä” viittaa rajaukseen, rajan määrittämiseen; siksi olisi ristiriitaista haluta määritellä Jumala.

Ilmaisu ”sydämeni Jumala, ymmärrykseni Jumala” vapauttaa ihmiset pakosta ajatella Jumalasta tiettyä käsitystä. Käsitys, joka ehkä pakotti ihmiset ajattelemaan jumaluutta Michelangelon Sixtuksen kappelin katossa esittämänä, vanhana Jumalana, vanhana valkoisena miehenä,

jolla on pitkä parta ja joka yrittää koskettaa Aadamin sormia. Suuri osa Jumalan käsityksestä on peräisin kolmen monoteistisen uskonnon, kristinuskon, islamin ja juutalaisuuden, vaikutuksesta. Niiden pyhissä kirjoituksissa esiin nouseva kuva (vaikka sekä islam että juutalaisuus kieltävät kuvat) on Michelangelon mestarillisesti esittämä, ja tämä kuva on hallinnut suuren osan ihmiskunnasta, erityisesti kristittyjen, mielikuvitusta lähes kaksituhatta vuotta.

Jos kuitenkin pohdimme hetken, huomaamme, että vaikka meillä onkin uskonnon voimakkaasti vaikuttama käsitys Jumalasta, samaa uskontoa edustavien ihmisten mielissä muodostuva kuva voi olla hyvin erilainen. Miten itämaiset, eurooppalaiset tai keski-afrikkalaiset ihmiset kuvittelevat Jumalan? Fyysiset piirteet ovat varmasti erilaiset. Miksi Jumalan pitäisi olla vanha valkoinen mies eikä musta tai aasialainen mies? Miksi ei nainen?

Nämä yksinkertaiset havainnot johtavat meidät siihen johtopäätökseen, että jos maapallolla on noin kahdeksan miljardia ihmis-

tä, Jumalan käsitys on yhtä suuri kuin tämän kysymyksen pohtimiseen kykenevien asukkaiden määrä. Toisin sanoen jokaisella ihmisellä on oma kuvansa Jumalasta, myös ateisteilla, koska kieltääkseen Jumalan olemassaolon he ovat jotenkin rakentaneet itselleen käsityksen, jonka he sitten kieltävät.

Huomautus ateisteista: Uskon, että on olemassa kahdenlaisia ateisteja, jotka molemmat ansaitsevat kunnioitusta ajattelutavastaan. On niitä, jotka ovat pohtineet maailmaa, todellisuutta ja elämää ja tulleet siihen tulokseen, että luonto sellaisenaan, sattuman määräämänä, riittää selittämään kaiken evoluution universumissa. Usein keskustellessa tämän tyyppisten ateistien kanssa käy selväksi, että Jumala, jonka olemassaolon he kieltävät, on juuri se jumala, joka istuu pilvellä ja yrittää koskettaa Aadamin kättä. Eikä ole harvinaista löytää tässä yhteydessä ihmisiä, jotka pohtivat syvällisesti elämää ja sen merkitystä.

Toisaalta on niitä, jotka julistavat olevansa ateisteja, mutta ovat

sitä lähinnä siksi, että he eivät ole koskaan pysähtyneet pohtimaan aihetta. He ovat sitä niin sanotusti mukavuuden vuoksi, eivätkä tunne tarvetta sen pohdintaan, mikä on yhtä hyväksyttävää. Ei ole mitään syytä tai lakia, miksi henkilön pitäisi pohtia tätä aihetta, ehkä jopa vastoin omaa tahtoaan. Ei ole myöskään mitään loogista syytä, miksi meidän ruusuristiläisten pitäisi yrittää selittää, että he ovat väärässä; se olisi ruusuristiläiselle sopimatonta ylimielisyyttä. Ikään kuin joku voisi tietää, mikä Jumala on.

Mutta mitä ilmaisu “sydämeni Jumala, ymmärryksen Jumala” tarkoittaa? Ruusuristiläisestä näkökulmasta meidän tulisi pohtia, kuinka ihmisen tietoisuus on kehittynyt vuosituhansien aikana. Ihmisten olosuhteista ennen tulen keksimistä, jolloin he joutuivat hämärän tullen vetäytymään luolaan välttääkseen näkymättömiä vaaroja, ihmisiin, jotka luonnonvoimien edessä keksivät demonit tai jumalat selittämään näkemiään ilmiöitä, ja kreikkalaisiin filosofiin, jotka tutkivat luontoa rationaalisesti hylättyään

myytit maailman selittäjinä. Sitten siirryimme luonnonilmiöiden ymmärtämiseen pääasiassa modernin tieteen syntymisen myötä. Galileo ja suhteellisuusteorian ensimmäinen periaate, sitten Newton, joka selitti dynamiikallaan planeettojen käyttäytymistä avaruudessa ja kappaleiden käyttäytymistä maapallolla, Einstein, joka jälleen kerran mullisti kosmoksen näkemyksen (selittäen, että aika on olemassa, mutta se ei ole kaikille sama ja se riippuu liikkeen nopeudesta tai painovoiman vaikutuksesta, jossa ihminen on), ja lopuksi hiukkasfysiikkaan, joka tunnetaan matriisimekaniikkana tai kvanttimekaniikkana ja joka antoi uuden näkemyksen aineesta ja jollain tavalla myös kosmosesta itsestään. Näin ollen voimme nähdä, että ihmiskunta on kulkenut pitkän matkan ja että käsityksemme maailmasta on muuttunut huomattavasti lukemattomia kertoja.

Tähän on lisättävä elämän tutkimus biologian kehityksen myötä, Darwinin havainnoista molekyylibiologian, evoluutibiologian, mikrobiologian, ge-

netiikan, paleontologian ja arkeologian syntyyn, tieteisiin, jotka ovat tuoneet uutta valoa elämän mahdollisiin alkuperiin planeetalla ja evoluutioprosesseihin. Kaikki tämä tieto on laajentanut huomattavasti ymmärrystämme elämästä, maailmankaikkeudesta ja todellisuudesta yleensä. Mitä voimme siis sanoa jumaluuden olemassaolosta nykyään ilman, että sorrumme määrittelemään määrittelemätöntä?

Vieraillessaan italialaisissa luki-oissa kuuluisa brittiläinen fyysikko ja kosmologi Dennis Sciama sai opiskelijalta kysymyksen, millainen käsitys hänellä oli Jumalasta kosmologina. Sciama selitti, että tiede ei käsittele Jumalaa, mutta että tutkimalla universumia saa ”tunteen” järjestyksestä. Universumissa on järjestys ja se noudattaa lakeja, jotka voidaan kuvata matemaattisesti. Kuten kreikkalaiset filosofit sanoivat, se, että järki voi ymmärtää kosmosta, tarkoittaa, että kosmos on rationaalinen.

Mutta Sciama puhuu ”tunteesta”, sisäisestä havainnosta, jota ei voi kuvata tai selittää. Hän ei

anna selkeää määritelmää tälle järjestykselle; hän ei sano, mikä järjestys on, vaan että hän tuntee tietyn tunteen.

Werner Heisenberg oli yksi kvanttimekaniikan isistä; hän voitti fysiikan Nobel-palkinnon vain 31-vuotiaana 26-vuotiaana tekemästään löydöstä. Hän löysi luonnon olennaisen ominaisuuden: on mahdotonta tietää samanaikaisesti kahta subatomisen hiukkasen ominaisuutta. Emme käsittele tätä aihetta syvällisesti, jotta se ei olisi vaikea ymmärtää niille, jotka eivät ole perehtyneitä fysiikkaan. Klassisessa fysiikassa voimme tietää, kuinka nopeasti auto kulkee ja missä se sijaitsee tietyllä hetkellä. Subatomisten hiukkasten kohdalla näin ei kuitenkaan ole. Hänen periaatteensa tunnetaan epävarmuusperiaatteena, ja se on yksi kvanttimekaniikan paradokseista, koska kyseessä ei ole epävarmuus, joka johtuu kyvyttömyydestämme mitata ilmiötä, vaan epävarmuus, joka on luonnon itsensä luontainen ominaisuus.

Autobiografiassaan *Physics and Beyond* Heisenberg kertoo ko-

kemuksestaan heti ensimmäisen maailmansodan jälkeen. Hän selittää, että Saksa oli suuressa myllerryksessä, kaduilla ammuttiin ja maa oli sisällissodan partaalla. Tuolloin nuorten opiskelijaliike German Youth järjesti kokouksen Prunnin linnassa Baijerissa keskustellakseen Saksan tulevaisuudesta. He halusivat vertailla erilaisia näkemyksiä maan tulevaisuudesta sodan dramaattisten kokemusten jälkeen. Silloinen 20-vuotias Heisenberg osallistui kokoukseen, joka pidettiin linnan pihalla. Hän kertoo, että jokainen lavalle noussut henkilö kuvaili erilaista yhteiskuntajärjestystä. Jokaisella puhujalla oli oma näkemyksensä yhteiskunnasta ja siitä, miltä tulevaisuuden pitäisi näyttää. Hänen omien sanojensa mukaan:

Tunsin oloni liian epävarmaksi osallistuakseni keskusteluun, mutta kuuntelin tarkkaan ja kysyin itseltäni jälleen kerran, mitä termi ”järjestys” tarkoittaa. Erilaisista puheista kävi selväksi, että ihminen voi vilpittömästi uskoa täysin erilaisiin järjestyksiin ja että kun erilaiset järjestyskäsitteet tör-

määvät toisiinsa, tuloksena on järjestyksen kieltäminen. Ajattelin, että näin tapahtui, koska nämä olivat vain osittaisia järjestyksiä, fragmentteja suuremmasta ja yleisemmästä keskusjärjestyksestä. Jokainen järjestyksen käsite oli ehkä elävöitetty luovalla energialla, mutta se ei enää yhtynyt muiden kanssa kohti yhdistävää keskusta. Mitä enemmän kuuntelin, sitä enemmän tajusin lähes tuskallisen voimakkaasti globaalin järjestyksen puuttumisen. Tunsin melkein fyysistä kipua, mutta en nähnyt ulospääsyä ristiriitaisten mielipiteiden viidakosta. Tunnit kuluivat puheiden ja keskustelujen keskellä. Pihalla varjot pitenivät, harmaa hämärän valo laskeutui ja sitten kuunvaloa täynnä oleva yö. Ihmiset jatkoivat keskustelua: sitten nuori mies viuluineen ilmestyi parvekkeelle, hiljaisuus laskeutui ja Bachin Ciacconan ensimmäiset suuret D-molli-soinnut kaikuivat. Yhtäkkiä, absoluuttisella varmuudella, tiesin, että olin löytänyt yhteyden siihen keskukseen, jota olin kaivannut. Ciacconan selkeä fraseeraus pyyhkäisi ylitseni kuin kylmä tuuli, puhdistuen sumun

ja paljastaen jättimäiset rakenteet, jotka olivat pysyneet minulta piilossa siihen asti. Musiikki, filosofia ja uskonto ovat aina osoittaneet tien keskusjärjestykseen, sekä nykyään että Platonin ja Bachin aikoina, ja nyt olin varma tästä, koska olin kokenut sen itse.

Monien tiedemiesten – sekä suurten mystikoiden – mielissä ja sydämissä syntyneissä erilaisissa kokemuksissa löydämme jotain, joka ylittää järjen. He viittaavat usein kokemukseen, tunteeseen tai näkyyn. Ruusuristiläisessä polussa kutsumme tätä ”mystiseksi kokemukseksi”. Siinä on käsitys ykseydestä, luonnon järjestyksestä, merkityksestä, joka ylittää kauas ajatuksen luojasta, olennosta, joka loi maailman. Se on kokemus ykseydestä, jossa ajan ja tilan käsite korvataan ikuisuuden käsitteellä, samanaikaisella osallistumisella Kokonaisuuteen, joka ei ole osien summa, koska osia ei ole, joita voisi laskea yhteen, Kokonaisuus ilman loppua, ilman suunnitelmaa tai projektia, Ykseys, joka on läsnä tässä ja nyt ja jolla on hyvin tarkka järjestys. Ruusuristiläisessä kielessä viittaamme Kosmiseen.

Se on käsitys, jota ei voi ilmaista sanoin, mutta joka herää taiteen kielellä ja usein myös tieteen kielellä. Siinä on eräänlainen viittaus erilaisiin, laajempiin todellisuuksiin, jotka valtaavat meidät, mutta joista tiedämme olevamme osa. Sille ei ole selitystä, se ei ole järkevää, se ei viittaa mihinkään, mitä voitaisiin kuvata sanoin.

Siksi ilmaisu ”sydämeni Jumala, ymmärryksen Jumala” on mielestäni kaikkein osuvin tämän kokemuksen kuvaaja. Viittaus sydämeen on yksi avaimista ymmärtämiseen, koska se korostaa sitä, että kyseessä on sisäinen kokemus, joka syntyy usein spontaanisti, ei järjen tuloksena, vaikka syvällinen pohdinta tällaisesta aiheesta voi johtaa tähän tilaan. Se on syvästi emotionaalinen kokemus. Sydämen kokemuksesta seuraa rationaalisuus, jonka ymmärrys on puhtaasti yksilöllistä ja subjektiivista. Sitä ei voi verrata mihinkään muuhun, koska vertailu olisi merkityksetöntä. Se on puhtaasti henkilökohtainen ymmärrys.

Aiemmin jotkut teologit ovat etsineet metaforia Jumalan selittämiseksi, kuten kuuluisassa

tapauksessa teologi William Paley ja hänen metaforansa kellosta ja kelloseppästä. Hän väitti, että jos on kello, on ilmeisesti oltava myös kelloseppä. Vaikka tämä ajatus saattaa aluksi vaikuttaa järkevältä selitykseltä Jumalasta, tarkemmin tarkasteltuna se vaikuttaa epäkypsältä ja yksinkertaistavalta. Se voi päteä kelloon, mutta ei todellakaan elämään. Vaikka hänen metaforassaan on kello ja siksi on oltava joku, joka on suunnitellut sen ja rakentanut sen tiettyä tarkoitusta varten (ajan mittaamista varten), elämän ajattelemisen luomuksena ja siitä johtuen luojan olettaminen palauttaa meidät Michelangelon kuvaan. Kelloseppä suunnittelee ja rakentaa esineen tiettyä tarkoitusta varten tietäen, mihin hän haluaa päästä, kun taas nykyinen tietomme elämästä on, että se ei etene suunnitelman mukaan, vaan kokeilemalla ja erehtymällä, tutkimalla mahdollisia skenaarioita. Lisäksi siihen vaikuttaa voimakkaasti sattuma, satunnaiset tapahtumat, jotka voivat milloin tahansa muuttaa täysin valitun suunnan, mukaan lukien lajien sukupuutto, kuten on

tapahtunut ainakin kuusi kertaa tunnetussa historiassa.

Mutta onko sitten pyhän kokemus, hengellinen ylevyys, jonka niin monet ihmiset ovat kokeneet kautta historian, vain illuusio? Eikö ole mitään aineen ulkopuolella? Eikö ole mitään syytä etsiä korkeampaa totuutta elämässä?

Jos ajattelemme, että elämä virtaa ensimmäisistä atomeista, järjestäytyy itsestään, etsii ympäristöön parhaiten sopivia ratkaisuja ja liikkuu kohti yhä suurempaa monimutkaisuutta, kunnes se tuottaa ihmisen tietoisuuden (planeetallamme tietoisuuden korkeimman ilmentymän, mutta sellaisen, joka on ollut olemassa ensimmäisistä bakteereista lähtien), saatamme ajatella, että tämä luonnon keskeinen järjestys tai tämä jumaluus, jota etsimme, ilmaistaan asioiden sisältä, eikä niiden ulkopuolelta. Voimme ajatella, että se on olemassa meissä ja kaikessa, mikä on olemassa. Entiteetti, joka läpäisee koko universumin ja kokee sen prosessissa, jota kutsumme evoluutioksi.

Voisimme sanoa, että kaikki on järjestyksen sisällä ja samalla on

järjestys, eikä mitään ole olemassa tämän keskeisen järjestyksen ulkopuolella. Olennaista on kuitenkin se, että jokaisen on oltava vapaa ajattelemaan ja tuntemaan mitä haluaa, koska myös tämä on osa sitä keskeistä järjestystä, johon Heisenberg ja Sciama viittaavat. Jokainen elävä ilmentymä on olennainen osa tätä järjestystä, ja jokainen aineellinen elementti on osa sitä, jokainen elementti vaihtaa ainetta ja energiaa ympäristön kanssa jatkuvassa tanssissa, joka meidän tasollamme voidaan havaita evoluutiona, mutta joka todellisuudessa ilman aikaa tai tilaa ei ole muuta kuin ikuinen kokonaisuus, joka on täällä ja nyt.

Ilmaisu ”sydämeni Jumala, ymmärryksen Jumala” on kaunein, kunnioittavin, mystisin ja samalla maallisin ilmaisu, jonka Veljeskunta viisauudessaan antaa meille. Se johtaa erilaisten näkemysten yhteensovittamiseen, harmonisoi näennäisiä vastakohtia ja samalla rauhoittaa järkeämme, joka etsii lakkaamatta rationaalisia vastauksia elämän mysteereihin. Mysteeriä ei ole olemassa selitettäväksi, vaan koettavaksi, muistamalla,

että totuus, johon me kaikki pyrimme, ei aina ole sama kuin tarkkuus, vaan että usein juuri näennäinen paradoksi paljastaa jotain enemmän sydämemme Jumalasta.

Mikään ei ole niin inspiroivaa, niin täynnä rauhaa, onnellisuutta, täydellistä terveyttä, iloa ja tyytyväisyyttä kuin hengellisen luonteen kehittyminen.

- H. Spencer Lewis (1883-1939)
Ruusuristin Veljeskunta
AMORCin Imperaattori
1915-1939

Mystinen polku

Claudio Mazzucco - Imperaattori

Sokrates sanoi: ”Tarkastelematta jäänyt elämä ei ole elämisen arvoinen.” Uskomme, että tietoon pyrkiminen on ihmisluonnolle ominaista ja että se ilmenee enemmän tai vähemmän eri sielun persoonallisuuksissa niiden kehitysvaiheen mukaan. Mystiikka on tässä yhteydessä sisäinen polku, joka syntyy vastauksena sielun yhä kasvavaan kutsuun.

Kun tietoisuutemme omasta luonteestamme kasvaa vähitellen ja ymmärryksemme siitä, keitä olemme, laajenee, löydämme itsestämme yhä harmonisemman vastauksen niihin impulsseihin, jotka kannustavat meitä olemaan yhä uteliaampia elämän mysteereistä, kauneudesta ja harmoniasta, mikä puolestaan käynnistää hyvän, itsestään jatkuvan kierteen. Tulemme yhä tietoisemmiksi siitä, että on totuuksia, jotka ovat ristiriidassa kaiken sen kanssa, mikä saattaa meille tuntua ilmeiseltä, ja opimme, että logiikka ja rationaalisuus ovat vain yksi osa ihmisluontoa. Tällä matkalla

meitä haastavat kuitenkin myös päivittäisen elämän osa-alueet, jotka monista syistä eivät välttämättä heijasta sitä, mitä sisällämme todella tapahtuu. Saatamme jossain vaiheessa elämäämme lakata arvostamasta tiettyjä ihmissuhteita, tiettyjä ympäristöjä tai tiettyjä tapoja ”kuluttaa aikaa”. Voimme myös tuntea olomme epämukavaksi vauhdista, päivittäisistä velvoitteista ja huolista, jotka estävät meitä omistamasta energiaamme asioille, joita pidämme todella tärkeinä. Materiaalinen ulottuvuus vaikuttaa meihin, ja meillä on tunne, ettemme voi paeta sitä. Haluaisimme olla, kuten Platon sanoo teoksessaan Theaetetus, enemmän kuin meditoivia filosofeja, tai ratsastavia jousimiehiä, jotka juoksevat ympäriinsä ampu-massa nuolia.

Ruusuristolaisen mystiikan ehdottama mystinen polku ei tarkoita sitä, että henkilön tulisi henkilökohtaisessa etsinnässään kääntää selkensä elämälle, perheelle ja ystäville ja ryhtyä erakok-

si. Päinvastoin. Ruusuristiläinen mystiikka on kuin jatkuva raikas tuulahdus, jonka tarkoituksena on sytyttää uudelleen osittain sammutunut tuli. Tämä tuli voi sytyttää tiettyjä persoonallisuutemme puolia, puhdistaa ne ja palauttaa ne energiat, jotka ovat olennainen osa meitä. Kun tämä sisäinen liike käynnistyy, mystinen polku alkaa hidastaa sisäistä rytmiä, jolloin jokainen ruusuristiläisopiskelija voi ”nähdä” selkeämmin sen, mikä muuten olisi voinut jäädä huo-

maamatta, estäen heitä elämästä elämää tunnistamatta sitä.

Kun he harjoittavat yhä enemmän itsetutkiskelua suurella herkkyydellä, ruusuristiläiset jättävät hitaasti ja harmonisesti taakseen elämään tyypilliset ahdistukset, väärät toiveet, ihmisten välisiä suhteita heikentävät mallit ja ajan kulumisen, joka vain näyttää lisäävän tylsyyttä. Näin he palauttavat ihmissuhteiden laadun, vahvistavat siteitään elämään ja maailmaan ja muuttuvat jumaluuden

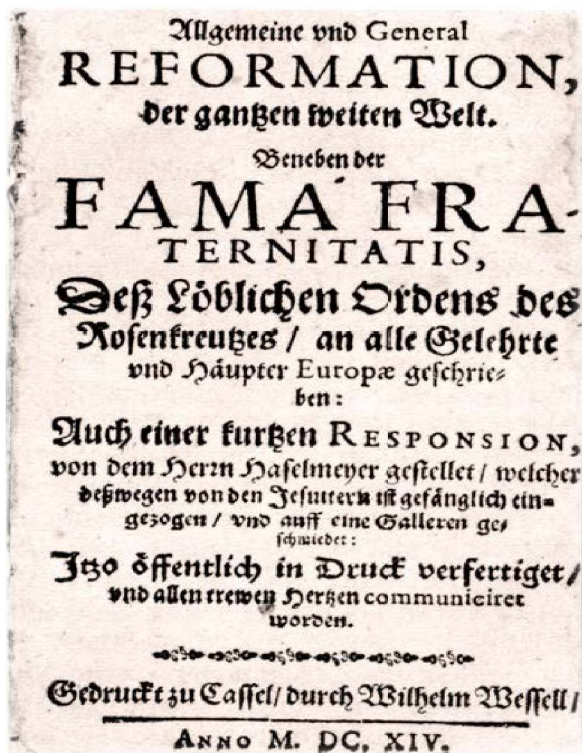
edustajiksi, kun he alkavat korvata pelkän hengellisyyden teorian hengellisen elämän todellisella harjoittamisella. Tämän prosessin aikana sielu saa ravintoa, ja se muuttaa yksilön persoonallisuutta, joka arvostaen sitä saavuttaa suuremman sisäisen kypsyyden, vaikka asiat näyttävät etenevän hitaammin.

Suuren italialaisen runoilijan Eugenio Montalen (1896-1981) sanoin voimme havaita, kuinka ”epäselvät asiat muuttuvat selviksi”. Yksi asia, joka tulee yhä selvemmäksi edetessämme Polulla, on se, että vauraus on tietoisuuteen liittyvä tila. Ihmiskunnan mielentila määrää sen todellisuuden. Jopa mahdollisuus antaa käytettävissämme olevien energioiden virrata on yhteydessä tietoisuuden asteeseen, joka luonnehtii henkilökohtaisen kehityksemme tasoa. Hitaasti luovumme taipumuksesta ajatella, että onnellisuus on tulevaisuuteen kuuluva tila: kun minulla on enemmän rahaa, kun minulla on enemmän aikaa, kun olen eläkkeellä, kun minulla on isompi talo jne. Tämän vauhdin hidastuminen sisällämme antaa

meille mahdollisuuden ”nähdä” asiat, jotka meillä jo on, ja suunnitella tulevaisuutta ilman kaukaa haettuja, fantastisia ideoita tai suhteettomia illuusioita. Meillä on sanonta, että ruusuristiläinen opiskelija pitää päänsä tähdissä ja jalat tukevasti maassa. Tämä ilmaisu selittää selvästi asenteen, joka meidän on omaksuttava elämään. Meidän on tunnustettava, että olemme jo nyt, tässä ja nyt, tietynasteisten oivallusten kantajia, jotka vaalivat sisällämme kiitollisuutta universumia ja sydämemme Jumalaa kohtaan, osoittavat myötätuntoa kaikkia olentoja kohtaan (muistamalla niitä, jotka kärsivät fyysisestä ja henkisestä kivusta) ja ilmaisevat aina luottamusta elämään ja ihmiskuntaan. Tämän on oltava jokaisen opiskelijan käytös, joka pyrkii suuriin sisäisiin oivalluksiin.

Lukiessamme ruusuristiläisen mystiikan historiaa, teemme luonnollisesti rinnastuksia vuoden 1614, jolloin Fama Fraternitatis julkaistiin, ja nykyajan välillä. 1600-luku oli kriittinen ajanjakso Euroopalle. Tiede tällaisena, kuin sen tunnemme, syntyi tuona ai-

kana; Uuden maailman löytö oli suhteellisen tuore; painotekniikka levitti tietoa ennennäkemättömällä tavalla; ja uskonsodat raivosivat tuoden mukanaan laajaa nälänhätää ja kuolemaa. Epäilemättä olemme tulleet pitkälle siitä lähtien. Monet negatiiviset asiat on voitettu, mutta tietyt kokemukset jatkuvat ja kantavat mukanaan raskaan taakan ahdistusta ja epävarmuutta.

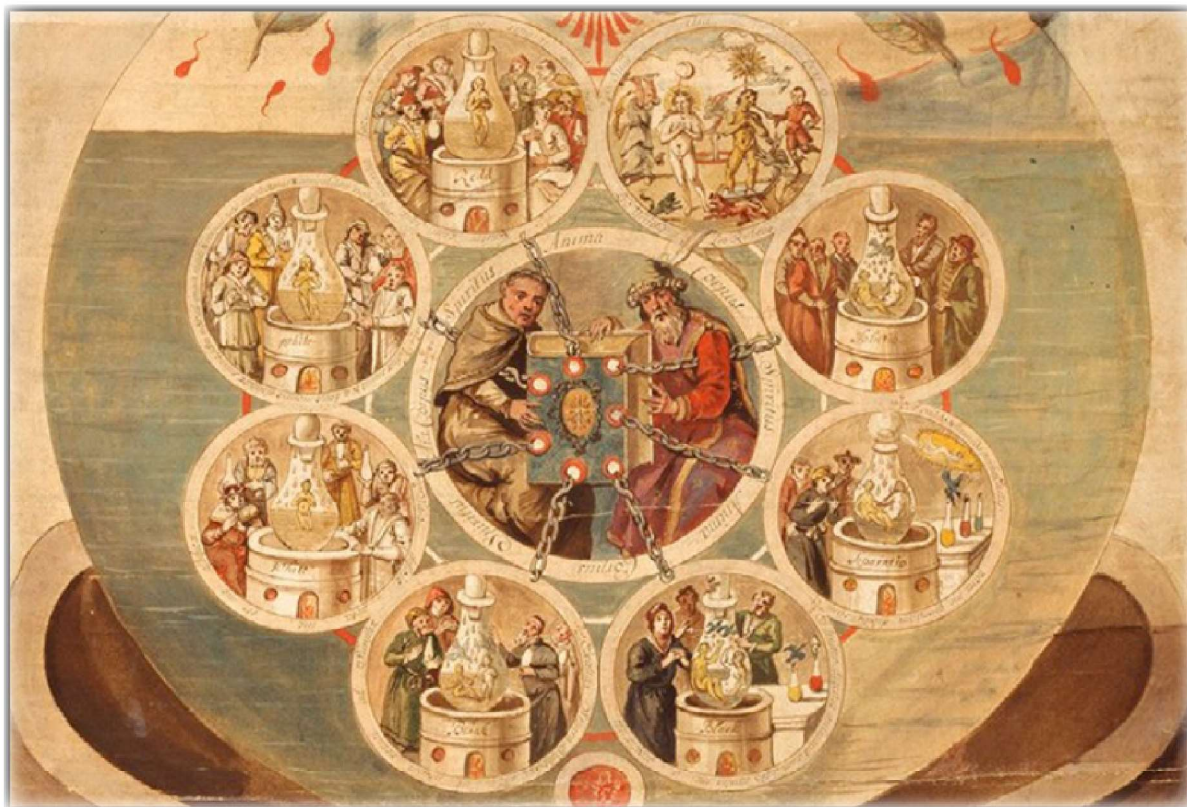
Ruusuristiläisten vastaus tuoloin oli Fama Fraternitatis ja Confessio Fraternitatis -julkaisujen ilmestyminen, joissa muistutettiin ihmisiä tarpeesta asettaa elämänsä

hyväntahtoisten ihmisten välisen tiedon ja veljeyden suojelukseseen. Tämä kutsu on toistettu siitä lähtien veljeskuntamme toimesta (kuten manifestissa Positio Fraternitatis Rosae Crucis), ja me, 2000-luvun ruusuristiläiset, jotka kannamme historiaamme sydämissämme ja katsomme horisonttiin, meidän on levitettävä ajatuksia rauhasta, harmoniasta ja vauraudesta koko ihmiskunnalle. Tätä varten muistamme tänään lupauksen, jonka annoimme itsellemme ennen liittymistämme veljeskuntaan, kun astuimme itsetuntemuksen polulle. Amentakaamme voimaa veljellisyydestä, joka yhdistää meitä, ja levittäkäämme tiedon valoa maailmaan, jonka arvoinen perillinen AMORC on!

Tämä artikkeli on ote kirjasta I Saw Your Light from Afar, joka on saatavana PDF-tiedostona, e-kirjana ja äänikirjana osoitteessa: <https://www.rosicrucian.org/rosicrucianbooks-i-saw-your-light-from-afar>

Todellinen mielikuvi alkemiassa

Dennis William Hauck, FRC, PhD

Keskiajalta on peräisin arvoitus, joka kuvaa ensimmäisen aineen todellista luonnetta – salaperäistä, eetteristä ainetta, joka on kaiken muutoksen lähde:

Elämän ja kuoleman avain löytyy kaikkialta, mutta jos et löydä sitä omasta kodistasi, et löydä sitä mistään. Silti se on kaikkien silmien edessä; kukaan ei elä ilman sitä; kaikki ovat käyttäneet sitä. Köyhillä on yleensä sitä enemmän kuin rikkailla; lapset leikkivät sillä

kaduilla. Nöyrät ja kouluttamattomat arvostavat sitä suuresti, mutta etuoikeutetut ja oppineet heittävät sen usein pois. Se on ainoa asia, josta filosofinen kivi voidaan valmistaa, ja ilman sitä ei voi koskaan luoda jalometallia.

Arvoitus kertoo meille, että tätä salaista voimaa käytetään yleisesti ja se on näkyvissä. Mutta se on ilmeisin siellä, missä elämme (omas- sa mielessämme?). Lapset leikkivät sillä, ja vaatimattomat köyhät

ihmiset käyttävät sitä enemmän kuin snobbailevat rikkaat. Kouluttamaton alempi luokka arvostaa sitä, mutta koulutettu ylempi luokka pitää sitä turhana ajanhukkana. Silti tämä piilotettu kyky – minkä niin monet tuomitsevat ja pitävät itsestäänselvyytenä – on ainoa tie todelliseen viisauteen ja ainoa tapa täydentää mitä tahansa.

Yksi 1100-luvun teoksen Turba Philosophorum (Filosofien kokous) kirjoittajista kuvaa sitä seuraavasti: *”Se on asia, jota löytyy kaikkialta, joka on kivi eikä kivi, halveksittu mutta arvokas, piilotettu, salattu, mutta kuitenkin kaikkien tuntema. Se on asia, joka on vahvempi ja ylevämpi kuin kaikki muut asiat.”*

”Se on tuttu kaikille ihmisille, nuorille ja vanhoille”, selittää Gloria Mundi (Kaikkien maailmojen kunnia - 1620) -teoksen kirjoittaja. *”Se löytyy maalta, kylästä, kaupungista, kaikesta, mitä Jumala on luonut, mutta kaikki halveksivat sitä. Kukaan ei arvosta sitä, vaikka se on ihmisen sielun jälkeen kaunein ja arvokkain asia maan päällä ja sillä on voima kaataa kuninkaita ja ruhtinaita.”*

Se, miten vastaat arvoitukseen,

riippuu paljolti siitä, miten käsität todellisuuden. Missä vedät rajan todellisuuden ja epätodellisuuden välillä? Fantasiasi? Unelmasi? Ajatuksesi? Sielusi? Aine – onko se todellista? Hermetistisen filosofian mukaan kaikki on todellista. Kaikki, mitä havaitsemme, on osa samaa Yhtä Asiaa, ja tietoisuutemme spektri määräytyy Yhden Mielen valon mukaan. Tuo alkuperäinen valo heijastuu jokaisen ihmisen tietoisuudessa mielikuvituksen valona, joka on vastaus arvoitukseemme.

Kymmenvuotias veljenpoikani kuvaili kerran mielikuvi-
tusta *”mielessäsi kävelemiseksi”*. Alkemisteille se oli yksityinen maailma, jossa oli rajattomat mahdollisuudet ja jossa suuri osa suuresta työstä tapahtui. Erottaakseen sen turhasta fantasiasta ja haaveilusta, he kutsuivat sitä todelliseksi mielikuvitukseksi. Se on erityinen mielikuvien tai visualisoinnin muoto, joka on suoraan yhteydessä todellisuuteen. Meidän kulttuurissamme meitä opetetaan hylkäämään todellinen mielikuvi-
tus ja katkaisemaan siteemme piilotettuun todellisuuteen jo lapsuudessa. Perheet, koulut, kirkot

– kaikenlaiset auktoriteetit – kielivät synnynnäisen yhteytemme jumalalliseen mieleen ja korvaavat sen omalla dogmillaan.

”On olemassa salainen kivi”, selittää eräs 1300-luvun alkemisti, ”joka on piilotettu syvään kaimoon, arvoton ja hylätty.” ”Meidän kallein kivemme”, valittaa toinen, ”on heitetty jäteastiaan, ja vaikka se on kallein, siitä on tehty halveksituin kaikista halveksituista.”

Paracelsuksen mukaan ”todellinen mielikuviutus johtaa elämän takaisin sen hengelliseen todellisuuteen, ja silloin se saa nimen meditaatio”. Hän tarkoitti, että todellinen mielikuviutus näkee kaiken jumalallisen lähteen, jota voidaan sitten tutkia ja ymmärtää meditaation avulla.

Alkemistien käyttämät meditatiiviset menetelmät koostuivat pitkittyneestä ja hiljaisesta jumalallisten voimien kutsumisesta. Joskus kutsuttiin henkilön ”sisäistä enkeliä” tai ”korkeampaa minää”. Meditaatioissaan he etsivät ”enkelisädettä”, joka yhdistää muotojen maailman jumalallisiin ihanteisiin, jotka ovat kaiken lähde.

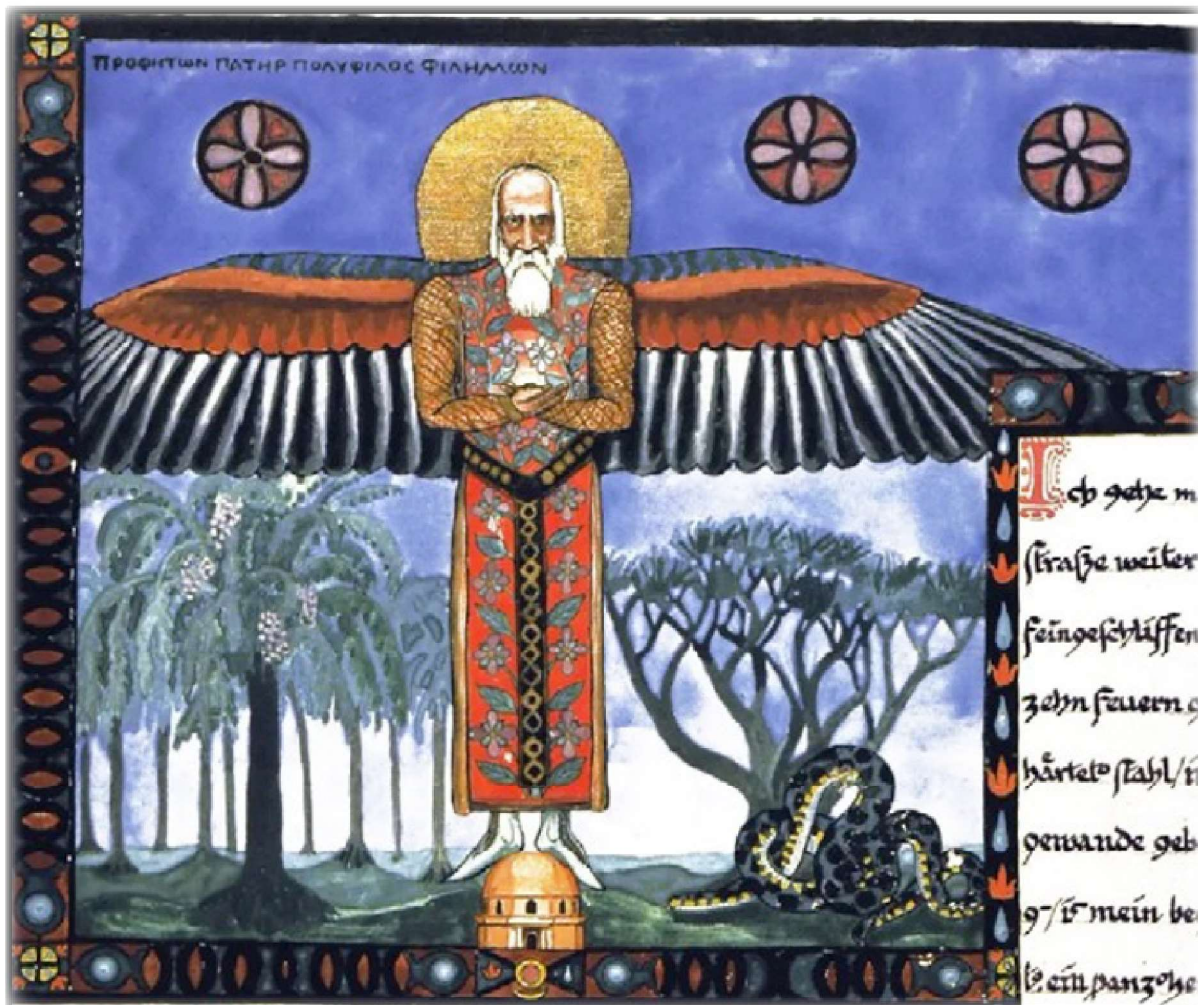
Vuoden 1550 tekstin *Rosarium philosophorum* (Filosofien ruusukko) kirjoittaja kuvaa tätä erityistä alkemistista meditaatiota: ”Varmista, että ovesi on hyvin ja tiukasti suljettu, jotta sisällä oleva ei voi paeta, ja jumalallisen tahdon avulla saavutat tavoitteesi. Luonto toimii asteittain, ja haluaisin sinunkin toimivan samoin: anna mielikuvituksesi ohjata sinua kokonaan luonnon kautta, jonka avulla ruumiit uudistuvat maan uumenissa. Kuvittele tämä todellisella mielikuvituksella, älä fantastisella.”

Todellinen mielikuviutus visualisoi luonnon hienovaraiset prosessit ja yhdistää ne jumalallisiin arkityyppeihin. Se pyrkii vangitsemaan ”maailman siemenen” sellaisena kuin jumalallinen mieli sen unelmoi. Siksi, kun hermeettiset kirjoittajat puhuvat ”hengellisillä silmillä näkemisestä”, he kuvaavat prosessia, joka tunkeutuu asioiden ulkoisen olemuksen taakse, niiden syvempään syntyyn.

Alkemistit uskoivat, että mielikuviutus on osa taivasta, joka on kätkeyty meihin, jumalallinen yhteys kosmiselle Yhtenäiselle Mielelle. Jos etsit määritelmää sanalle

”mielikuvitus” Martin Rulanduksen teoksesta *Lexicon of Alchemy* (1612), löydät sen määritelmän ”Ihmisen tähti, taivaallinen tai supertaivaallinen kappale”.

hienovaraisena kehona. Kuvittelu oli kuin fyysinen toiminta, joka sopi osaksi aineellisten muutosten kiertoa, joka sai ne aikaan ja joka puolestaan syntyi niiden

”Alkemistien käsite Imaginatio”, selittää Carl Jung (1875-1961), ”on tärkein avain Opuksen ymmärtämiseen. Meidän on ajateltava näitä kuvitteellisia prosesseja, ei aineettomina haamukuvina, joita helposti pidämme fantasia-kuvina, vaan jonain aineellisena,

seurauksena. Alkemisti suhtautui vakavasti paitsi alitajuntaan, myös suoraan aineeseen, jonka hän toivoi voivansa muuttaa kuvittelun voimalla. Kuvittelu on siis tiivistettyä elämänvoimaa, fyysisen ja psyykkisen yhdistelmää.”

Elinikäisen alkemian tutkimuksensa pohjalta Jung kehitti uuden tieteenalan, transpersoonallisen psykologian, sekä terapeuttisen menetelmän, jota hän kutsui ”aktiiviseksi mielikuvitukseksi” ja jossa mielikuvitusta käytetään ”ymmärryksen välineenä”. Menetelmän avulla tiedostamattomat asiat ja syvemmät tunteet voivat tulla esiin visualisoinneissa, joihin usein liittyy keskusteluja mielikuvahahmojen, kuten Jungin ”oppaiden” kanssa, kuten yllä kuvattu Philemon.

Aktiivista mielikuvitusta voi harjoitella myös automaattisen kirjoittamisen tai taiteellisten harrastusten, kuten maalaamisen, veistäminen, musiikin ja tanssin avulla. Menetelmä avaa viestintäkanavan ihmisen psyyken tietoisesta ja tiedostamattoman osan välillä sekä henkilökohtaisen tason ja kollektiivisen tiedostamattoman välillä.

Aktiivinen mielikuvitus osoittaa, että ihmisen psyykeessä on jo olemassa ulkoisiin tapahtumiin ja esineisiin liittyviä kuvia. Yllättäen tämä käsite on tieteenfilosofian perusperiaate. Galileo, Francis Bacon, Giordano Bruno, Johannes

Kepler, Isaac Newton ja Gottlieb Leibniz puhuivat kaikki ihmisen sielussa jo olemassa olevista alkukuvista, jotka voidaan havaita mielikuvituksen ”synnynnäisen vaiston” avulla.

Wolfgang Pauli selitti, kuinka nämä kuvat ovat tieteellisen oivalluksen lähde: ”Kun analysoidaan todellisten käsitteiden esitäydellisiä vaiheita, löytyy aina ideoita, jotka koostuvat symbolisista kuvista. Nämä sisäiset kuvat syntyvät ’kuvittelun vaistosta’ ja ovat yhteisiä eri yksilöille riippumatta toisistaan. Näistä arkaaisista kuvista syntyy rationaalisia käsitteitä.”

Albert Einstein käytti todellista mielikuvitusta nähdäkseen itsensä ratsastamassa valonsäteellä kosmoksen halki, ja hän palasi matkaltaan suhteellisuusteorian kera. Alkemistien tavoin hän kunnioitti tämän jumalallisen lahjan voimaa: ”Mielikuvitus on tärkeämpää kuin tieto. Tieto on rajoitettu siihen, mitä nyt tiedämme ja ymmärrämme, kun taas mielikuvitus käsittää koko universumin ja kaiken, mitä koskaan tullaan tietämään ja ymmärtämään.”

Johdatus alkemiaan

Frater Albertus, FRC

Mitä alkemia on? Tämä on ensimmäinen ja tärkein kysymys, johon on vastattava ennen kuin seuraavien sivujen tutkiminen voidaan aloittaa. Tähän kysymykseen voidaan vastata uteliaan mielen tyydyttävällä tavalla, mutta alkemiaa käsittelevän kirjan huolimaton selailu ei auta asiaa. Jos lukijalla ei ole aiempaa tietoa alkemiasta eikä myöskään tietoisesta opiskelusta mystiikasta tai niihin liittyvistä aiheista, vastaus edellä olevaan kysymykseen ei ole kovin merkityksellinen. Mikä sitten on alkemia? Se on *”värähtelyjen nostamista”*.

Tästä syystä on viisasta olla kokeilematta seuraavia laboratorikokeita. Nämä kokeet ovat tarkoitettu vain niille, jotka ovat viettäneet huomattavan paljon aikaa spagyrisen tutkimuksen parissa ja jotka ovat todistaneet itselleen, että rehellinen pyrkimys on voittanut ja että tämä sama pyrkimys motivoi heitä edelleen etsimään korkeimpia salaisuuksia, lapis philosophorumia. Koska kaikki alkemistisen kirjallisuuden

opiskelijat ovat ymmärtäneet, että opus magnumin tarkka prosessi ei ole koskaan paljastettu kokonaan yksinkertaisella kielellä tai painettu, he arvostavat sitä, että tässä annetaan yksityiskohtainen kuvaus alemmasta kierroksesta.

Alkemian maailmassa on pienempiä ja suurempia kierroksia. Ensimmäinen liittyy kasvien valtakuntaan ja jälkimmäinen kaikkein halutuimpaan, mineraalien (metallien) valtakuntaan. Oikea ymmärrys, ei pelkästään tieto, kasvien prosessista avaa portin suureen arkanumiin. Kuukausien ja vuosien kokeilut alkemian laboratoriossasi todistavat tämän väittämän totuuden. Se, että alkemia on elämän työ, hyväksytään niiden keskuudessa, jotka ovat viettäneet kuukausia ja vuosia kirjojen ja retorttien parissa. Juuri tämä merkittävä seikka antaa spagyriselle taiteellemme sellaisen panssarin, jota materialisti ei voi läpäistä. Jos tulevat alkemistit eivät puhdistaisi ja kypsyttaisi itseään pirkän ajan kuluessa, kuten he työskentelevät aiheensa kanssa,

kuinka se voitaisiin pitää erillään epäpyhistä ja kelvottomista?

Vain se, mikä on kestänyt tulikokeen, on puhdistettu. Kaikkien alkemistiksi pyrkivien on hyväksyttävä, että alkemistiset prosessit ovat edelleen salaisuuden verhoamat ja että näin on oltava jatkossakin. Henkilökohtaisella ahneudella ei ole sijaa alkemiassa. Kaikkien todellisten mestareiden tavoitteena on auttaa kärsivää ihmiskuntaa sen fyysisessä ja hengellisessä kurjuudessa. Tämän hyväksymättä jättäminen sulkee henkilön automaattisesti mestareiden piiristä.

Lääketieteen ammattilaisina toimivat ystäväni sekä farmaseuttiset kemistit ovat varmasti eri mieltä kanssani, kun he lukevat seuraavaa tekstiä. Tämä on itseltään selvää, ja niin onkin ollut jo pitkään, sillä tässä esitetty sisältö poikkeaa huomattavasti nykyisten lääketieteellisten korkeakoulujen standardoiduista opetussuunnitelmista. Koska olen heidän kanssaan samaa mieltä heidän ehdoillaan, on vain reilua pyytää heitä ajattelemaan tämän artikkelin sisältöä alkemistin ehdoilla. Jos tämä on mahdotonta, artikkeli tulisi jättää

toistaiseksi sivuun ja unohtaa, kunnes sitä voidaan tarkastella avoimin mielin ilman ennakkoluuloja.

Tässä ei yritetä kirjoittaa allopaattisesta terapiasta. Se jätetään tämän erityisen parantamisen alan asiantuntijoille. Kirjoitan tässä alkemiasta, koska tätä kirjoitusta edeltää vuosien tutkimukset ja kokeilut ja koska työ todennäköisesti jatkuu edelleen. Koska alkemian laajuus on niin valtava, yksi maallinen inkarnaatio monissa, ellei useimmissa tapauksissa, ei riitä työn loppuun saattamiseen. Alkemistin tikkaita kiivettäessä on otettava huomioon monia vaikeuksia, jotka liittyvät aikaan, rahaan, sydänsuruun – mainitakseni vain muutaman vaikean askeleen. Pyrkijän tulisi siis miettiä pitkään ja hartaasti ennen tällaisen koetelemuksen aloittamista, sillä jos hän ei ole valmistautunut, kaikki osoittautuu epäonnistuneeksi.

Sekä pienessä että suuressa kierrossa tapahtuva prosessi ei ole periaatteessa kallis. Itse asiassa hinta on suhteellisen merkityksetön. Mutta ennen kuin tämä tila voidaan saavuttaa, voidaan ja todennäköisesti myös käytetään

paljon rahaa, aikaa ja vaivaa. Näistä syistä esitetään kiireellinen vetoomus, ettei alkemiaan ryhdytä harkitsemattomasti, ettei kuvitella itseään istumassa täydellisessä terveydentilassa sateenkaaren päässä, maailma jaloissa ja täynnä kimaltelevaa kultaa. Nämä ovat vain illuusioita, jotka osoittautuvat sensaatiomaisiksi ja lumoaviksi kangastuksiksi; ne eivät tyydytä sielua. Alkemiasta on saatavissa muutakin kuin turhamaisuus. Sitä ei itse asiassa voi saavuttaa alkemian avulla. Tällainen turhamaisuus on yhtä kaukana alkemian todellisista tavoitteista kuin yö on päivästä. Tämä palauttaa meidät tämän artikkelin alussa esitettyyn yksinkertaiseen väitteeseen: *”Alkemia on värähtelyjen nostamista.”* Henkilöllä, joka ei näe merkitystä tässä näennäisesti merkityksettömässä lauseessa, ei ole oikeutta yrittää alkemistisia kokeiluja. Tällainen henkilö on kuin joku, joka väittää, että koska hän tuntee kaikki aakkosten kirjaimet, hän voi lukea mitä tahansa kieltä, koska ne kaikki koostuvat samojen aakkosten kirjaimista. Mutta lukevatko he ymmärtäen, kun kirjainten paikoja vaihdetaan

ja ne muodostavat sanoja eri kielillä? Kemisti voi tietää kaikki kaavat ja kaikki kemian terminologian lyhenteet, mutta ymmärtääkö hän myös, mitä ne todella ovat? Niiden todellisen alkuperän? Niiden ensimmäisen tilan? Jätämme tämän vastaamisen niille, joita asia koskee. Jos kaikki edellä esitetyt väitteet eivät lannista pyrkijää ja saa häntä inhoten hylkäämään tämän artikkelin, niin ehkä se auttaa häntä löytämään itsensä tässä universumissa ja antamaan rauhaa ja tyytyväisyyttä sielulleen. Hermetistinen filosofia, käytännöllisine salaisuuksineen, toistaa itseään yhä uudelleen muinaisessa aksioomassa: ”Kuten ylhäällä, niin myös alhaalla. Kuten alhaalla, niin myös ylhäällä.”

On kyseenalaista, onko historiallisilla viittauksilla menneisyyden alkemisteihin paikkaa näillä sivuilla. On jo julkaistu niin paljon kirjoja, joiden tarkoituksena on ollut käsitellä alkemian historiaa ja romantiikkaa. Tästä syystä emme yritä lisätä näiden kirjojen tarjoamaan runsaaseen elämäkeralliseen aineistoon mitään uutta. Painopisteemme on pikemminkin nykypäivän alkemistisissa ko-

keissa, jotka tehdään ikiaikaisten käytäntöjen mukaisesti. Tavoitteenamme näillä sivuilla on yrittää osoittaa ja paljastaa alkemian totuus nykyaikaisella kielellä, pysyen kuitenkin sopusoinnussa muinaisten sääntöjen ja rituaalien kanssa, alkemistin valan mukaisesti. Alkemian harjoittaminen, ei vain aikaisemmin vaan myös nykypäivänä, tulisi suorittaa vain suurimmalla vakavuudella.

Ennemmin tai myöhemmin useimmat opiskelijat kokevat halun löytää mestarin, jonka oppilaaksi tai seuraajaksi he voivat ryhtyä. Mutta riippumatta siitä, kuinka vilpitön tällainen halu on, opiskelijan on turha yrittää löytää opettajaa, joka hallitsee Suuren Arkanumin. ”Kun oppilas on valmis, Mestari ilmestyy.” Tämä muinainen opetus pätee yhä. Voidaan etsiä, voidaan pyrkiä, voidaan työskennellä ja opiskella ahkerasti aamuyöhön asti, mutta se ei ole todiste siitä, että koskaan saavutetaan se korvaamaton aarre: Suuri Arkanum. Sillä se vaatii enemmän kuin pelkkää opiskelua. Rehellinen sydän, puhdas sydän, aito sydän, hyväntahtoinen ja katuva sydän saavuttaa

enemmän kuin kaikki kirjatiedon opettama. Silti, kumma kyllä, oppiminen on oltava mukana juuri mainittujen hyveiden rinnalla. Ilman tietoa ja ymmärrystä luonnonlaeista ja niiden vastaavista hengellisistä vastineista kukaan ei voi koskaan todella kutsua itseään alkemistiksi tai viisaaksi.

En yritä puolustaa alkemiaa. Se ei tarvitse puolustusta. Puolustan alkemian totuutta, sillä sen ymmärtäminen on upea kokemus. Kokea! Ymmärtää! Löytää ”pimeydessä loistava valo”.

Kaikki edellä mainittu saattaa tuntua hyvin masentavalta. Ehkäpä alkemistisen tutkimuksen ystävän sydäntä painaa raskas epäily. Olipa syy tai vaikutukset mitkä tahansa, siihen liittyy valtava vastuu. Alkemistien elämästä luenut on huomannut, että useimmiten kesti monta vuotta, ennen kuin he saavuttivat tavoitteensa. Kaikki eivät olleet yhtä onnekkaita kuin Eirenaeus Philalethes, joka kirjoittaa saavuttaneensa 23-vuotiaana suuren siunauksen, lapis philosophorumin. Monien piti odottaa toista inkarnaatiota, ennen kuin he osoittautuivat kelvollisiksi ja valmiiksi vastaan-

ottamaan sen. Mutta jos kaikki epäilyt on syrjään jätetty ja jos vakaa usko on kasvanut vahvaksi uskoksi, niin se elävöittävä hetki, joka tuottaa tiedon, auttaa lopulta ”ymmärtämään”, ”toteuttamaan” universumin ykseyden, luomisen salaisuuden ja kosmisen tietoisuuden avautumisen.

Tämä johtaa meidät luonnollisiin kysymyksiin: ”Mikä on luomisen salaisuus? Ja mistä elämänvoima koostuu?” Näihin kysymyksiin on vastattava, ennen kuin alkemisti voi saavuttaa mitään laboratoriossaan.

Koska kaikki, mikä kasvaa, on peräisin siemenestä, hedelmän on oltava sisällytettynä siemeneen. Merkitkää tämä hyvin mieleenne, sillä tässä piilee luomisen salaisuus. Kuten aiemmin mainittiin, näytteen kasvattaminen on väärähtelyjen kasvattamista. Yrtit, eläimet sekä mineraalit ja metallit kasvavat siemenestä. Tämän luonnon salaisuuden ymmärtäminen, joka on vain osittain paljastettu ihmiskunnalle, on alkemian tärkein teoreettinen aihe. Kun tämä on tiedossa, tarvitaan vain oikea ymmärrys, jotta voidaan saavuttaa tuloksia näytteen kasvattamisessa

tai kohottamisessa, mikä ei ole muuta kuin transmutaatio. Jos voimme auttaa luontoa sen lopullisessa tavoitteessa, eli sen tuotteiden viemisessä täydellisyyteen, olemme sopusoinnussa sen lakien kanssa. Luonto ei paheksu keino-tekoisia ponnisteluja tai oikoteitä täydellisyyden saavuttamiseksi. Esimerkkinä: tomaatin siemen voidaan istuttaa maahan myöhään syksyllä. Lumi ja jää voivat peittää sen talvella. Mutta tomaattikasvi ei kasva tänä aikana ulkona pakaslämpötiloissa.

Jos kuitenkin sama siemen istutetaan sisälle, jossa on riittävästi lämpöä ja kosteutta, ja jos se sijoitetaan oikeaan matriisiin, se kasvaa kasviksi ja tuottaa hedelmää. Tämä ei ole luonnon vastaista. Se on sopusoinnussa luonnonlakien kanssa. Sillä tuli (lämpö), vesi, ilma ja maa ovat kaikki mitä tarvitaan, jotta siemen kasvaa ja tuottaa ennalta määrätyn hedelmän. Elämänvoima ei ole peräisin tulesta, maasta, ilmasta ja vedestä. Tämä elämänvoima on erillinen olemus, joka täyttää maailmankaikkeuden. Tämä olemus, tai viides olemus (kvinteesenssi), on se todella tärkeä kohde, jota

alkemistit etsivät. Se on neljännen viides: tuli, vesi, ilma ja maa, ja se on alkemistille tärkein löytää ja sitten erottaa. Kun tällainen erottaminen on tapahtunut, vastaus luomisen salaisuuden taustalla olevaan kysymykseen ilmenee osittain tiheän savumaisen höyryn muodossa, joka tiivistyy kondenssiputken läpi kuljettuaan kellertäväksi, vettä muistuttavaksi aineeksi, joka sisältää öljyistä ainetta, joka antaa uutetulle vedelle sen värisävyn. Tämä öljyinen aine, eli alkemistinen rikki, on alkemistisissä valmisteissa yhtä tärkeä kuin suola ja olemus.

Tietyt lauseet ja ilmaukset toistuvat useita kertoja tässä artikkelissa. Tämä ei ole sattumaa, vaan ne on lisätty tarkoituksella korostamaan tiettyjä tärkeitä seikkoja. Suuri osa tästä artikkelista on luettava useita kertoja, jotta sen salaisuus paljastuu. Tämä on mahdollista vain jokaisen opiskelijan omalla tasolla. Seuraava osa paljastuu, kun käytännön kokeiluja tehdään laboratoriossa.

Siirrymme nyt alkemistin laboratorioon. Se saa yleensä synkän sävyn, kun mielikuvitus laukkaa. Vielä nykyäänkin niin sanotut

uskonnolliset ihmiset ovat taipuvaisia keskustelemaan alkemiasta melko hilitysti kuiskaten, koska heidän mukaansa se on pahalaisen työtä. Tietämättömyys on joillekin autuutta, eikä kenelläkään ole oikeutta riistää toiselta tätä autuutta. Meidän on sivuutettava ne, joilla on uskonnollisia epäilyksiä alkemiaa kohtaan, sillä emme aio käännä ketään. Tavoitteena on auttaa alkemian harrastajaa hänen vaivalloisella tiellään. Tämä tie alkaa laboratoriossa. Kaikki laboratoriossa pyörii tulen tai sen säteilyn, lämmön, ympärillä. Loput koostuvat muutamasta pullostasta, lauhduttimesta ja hieman kekseliäisyydestä. Se kuulostaa melko yksinkertaiselta, ja niin se todellakin on. Entä kaikki muut välineet, jotka täyttävät alkemistin laboratorion, kuten kuvat antavat ymmärtää? Aivan kuten taiteilija tarvitsee vain kankaan, maalialustaa ja siveltimeitä maalataakseen kuvan, mutta voi lisätä studioonsa rajattoman määrän muita asiaan liittyviä esineitä, niin myös alkemisti voi lisätä muita asiaan liittyviä välineitä oman harkintansa mukaan. Alkemistit alkoivat epäilemättä kokeilla ja tutkia syvemmin mys-

teerejä paljastaakseen ne yksi toisensa jälkeen. Kun sielu janoaa ja kaipaa totuutta ja luonnonlakien paljastumista, sen etsintä ei lopu ennen kuin lopullinen tavoite on saavutettu.

Mihin laboratorio tulisi sijoittaa? Jokaisen opiskelijan on vastattava tähän kysymykseen itse. Ullakon nurkka tai kellarin tila riittää, kunhan siellä on jatkuva lämmönlähde. Spagyrista työtä harjoittava henkilö joutuu tekemään kaiken työn itse. Kuinka onnekasta! Kuinka muuten voisi olla? Kuinka muuten voisi arvostaa kokemusta, ellei saavuta ratkaisevaa tietämyksen tasoa omalla yksilöllisellä ponnistelullaan? Nyt on jo sanottu tarpeeksi niistä vaikeuksista ja pettymyksistä, joita alkemisti epäilemättä tulee kohtaamaan. Jos opiskelija näistä

vaikeuksista huolimatta haluaa edelleen astua spagyrikon pyhän temppelin porteista sisään, hän löytää seuraavilta sivuilta tervetulleen oppaan. Niissä selitetään yksinkertaisella kielellä pienemmän kierron prosessi.

Ne, jotka odottavat täydellistä kuvausta Suuresta Arkanumista samankaltaisella kielellä, odottavat turhaan. Sitä ei voida antaa. Se ei ole sallittua. Tämä on äärimmäisen tärkeää: henkilö, joka pystyy saavuttamaan laboratoriossaan sen, mitä seuraavilla sivuilla esitetään ohjeina, voi varmasti saavuttaa Suuren Arkanuminen, jos hän on valmis. Valmistautuminen voi viedä vuosia tai jopa kymmeniä vuosia. Aikarajaa ei voida asettaa. Joillakin on luonnollinen tai peritty taipumus tai lahja syventyä mysteereihin.

Toiset eivät pääse koskaan edes sisälle. Syytä tähän ei ole tässä paikallaan paljastaa. Mutta niille, jotka ovat valmiita kulkemaan alkemian kuninkaallista tietä, sanon: ”Kärsivällisyyttä! Kärsivällisyyttä! Kärsivällisyyttä! Ajatelkaa ja eläkää puhtaasti ja armeliaasti ja pysykää aina totuudessa – siinä, mitä rehellisesti pidätte ja uskotte totuudeksi.” Tällainen aloittelija ei voi epäonnistua. Muistakaa: ”Et-sikää, niin löydätte; koputtakaa, niin teille avataan.”

Viisaiden viisaus edustaa kaikkea sitä, mikä on olennaista ihmisten uskossa, tiedossa ja ymmärryksessä. Henkilö, joka on saavuttanut tällaisen valaistumisen tilan, on todellakin sopu-soinnussa universumin kanssa ja rauhassa maailman kanssa. Tämän valaistumisen tavoitteen saavuttamiseksi taistelu tässä maallisessa kuoressa ei tarvitse olla väkivaltaista, kuten jotkut haluavat meidän uskovan, vaan sen tulisi olla jatkuvaa valppautta mahdollisuuksiin, joita kohtaamme jokapäiväisessä elämässämme, jotta voimme nostaa ajatusmaailmamme tämän arkipäivän raskauden yläpuolelle ja lopulta löytää

rauhan sisällämme. Jos ihminen ei ole käynyt läpi sisäisen itsensä alkemiaa tai transsendentaalista alkemiaa, kuten sitä on kutsuttu, hänen on erittäin vaikea saada tuloksia käytännön laboratorio-kokeissaan. Henkilö voi tuottaa asioita, joista hän ei tiedä mitään, ja siten hylätä ne arvottomina. Pelkkä tieto ei riitä; ymmärrys kruunaa työmme. Tässä viisaiden ja mestareiden viisaus auttaa tuomaan yksilöön ymmärryksen siitä, mitä hän tietää mutta ei ymmärrä.

Alkemian alalla on vain yksi tie, joka johtaa tuloksiin. Pyrkijän on osoitettava kelpoisuutensa ja riittävän valmistautumisensa. Tämä valmistautuminen ulottuu moniin aiheisiin, mutta ennen kaikkea se koskee totuuden etsimistä. Elävä, hereillä oleva tai tietoinen tila on upotettava totuudellisuuteen, joka puhuu jokaisesta sanasta ja teosta. On oltava intohimoton rakkaus ihmiskuntaa kohtaan, valmius jakaa mielellään muille aineellisia omaisuuksia ja halukkuus asettaa ihmiskunnan tarpeet henkilökohtaisten halujen edelle. Kaikki nämä hyveet on ensin hankittava. Vasta sitten viisaiden ja mestareiden viisaus alkaa

avautua. Silloin luonto muuttuu halukkaaksi kumppaniksi palvelemaan meitä. Maailma, sellaisena kuin me sen silloin ymmärrämme, alkaa saada muodon ja hahmon, kun se aiemmin peitti meidät sumuun, jota näkemyksemme ei pystynyt läpäisemään. Tulemme tuntemaan jumalallisen. Valaistuminen valaisee koko elämämme. Se lakkaa olemasta pelkkä taistelu olemassaolosta, sillä jumalallinen on tullut sydämiimme. Syvälinen rauha asuu sisällämme ja ympäröi meitä myllerryksen ja riitojen keskellä. Viisaiden viisaus auttaa meitä saavuttamaan tämän. Mutta vain oma valmistautumisemme ja oikea elämäntapa antavat meille mahdollisuuden saavuttaa sen. Meidän on tehtävä työ itse, sillä kukaan ei voi tehdä sitä puolestamme. Alamme ymmärtää, että kaikki ei ole enää niin individualistista kuin se aiemmin näytti. Ajattelemme ”me”-termillä. Me, jumalallinen ja minä, ihmiskunta ja minä, kietoutuvat toisiinsa. ”Minä” menettää merkityksensä; se uppoaa kosmiseen kokonaisuuteen. ”Minä” muuttuu moniksi, osaksi monia, joiden perimmäinen ydin on yksi. Yksilöllisyys, vaikka

se edelleenkin on olemassa, muuttuu ”kaikkien yksilöllisyydeksi”. Siksi alamme ymmärtää, että ”minä” on vain osa jumalallista, itsessään oleva kokonaisuus, mutta ei todellinen minä, se mikä on kaikki, jumalallinen. Viisaat, mestarit tai miksi ikinä heitä kutsummekaan, ne, jotka ovat valaistuneet, kohtaavat samalla tasolla. He ovat kiivenneet vuoren huipulle. He hallitsevat alla olevaa maailmaa. He näkevät, mitä alla tapahtuu ja mitä tulee tapahtumaan, koska heidän näkökykynsä ulottuu kauas. Laaksossa ovat, jotka kiertelevät ja kääntelevät ja etsivät esteiden takaa, ovat liian lähellä tapahtumien kulkua nähdäkseen sitä. Viisaat lukevat luontoa kuin avointa kirjaa, joka on painettu selkeällä kirjasimella ja jonka lauseet he ymmärtävät täysin.

Viisaiden meille jättämät kirjoitukset ovat tyypillisiä heidän ajatustensa ja selitystensä vastaavuudelle. Kaikki ovat keskenään yhtä mieltä. Vain aloittelijat uskovat havaitsemiaan epäjohdonmukaisuuksia ja näennäisiä ristiriitoja, jotka johtuvat ymmärtämättömyydestä. Esimerkillisiä tarkkuu-

nessaan ja syvällisyydessään ovat seitsemän kohtaa, jotka käsittelevät ruusuristiläisten käsitteitä ja jotka edesmennyt, arvostettu suurmestari Thor Kiimalehto esitti Rose Croix -yliopiston opiskelijoille pitämässään luennoissa. Seuraava on lainaus hänen luennoistaan ”Ruusuristiläisten peruskäsitteet”.

1. Maailmankaikkeuden alkuperä on jumalallinen. Maailmankaikkeus on yhden absoluuttisen kosmisesta olennon ilmentymä ja säteily. Kaikki elämän ilmentymät ovat tietoisuuden keskuksia ja yhden elämän ilmentymiä sen aineellisten rajoitusten puitteissa. Maailmankaikkeudessa on vain yksi elämä – universaali elämä. Se kyllästää ja täyttää kaikki elämän muodot, muodot ja ilmentymät.

2. Sielu on jumalallisen tietoisuuden kipinä universumissa. Kuten vesipisara on osa merta ja kaikkea vettä, niin myös aineellisessa ilmentymässä oleva sielu on osa Yhtä Sielua universumissa. Ihmisessä se kehittää persoonallisuutta ja yksilöllistä ilmaisua.

3. Sielunvoimalla on potentiaalisesti universumissa vaikuttavan jumalallisen periaatteen voimat.

Elämän tehtävänä maapallolla on tarjota mahdollisuus kehittää näitä potentiaalisia kykyjä persoonallisuudessa. Koska yksi inkarnaatio maapallolla ei voi olla riittävä, persoonallisuuden on palattava yhä uudelleen saavuttaakseen maksimaalisen kehityksen.

4. Moraalilaki on yksi universumin peruslaeista. Sitä kutsutaan myös karmaperiaatteeksi, syyn ja seurauksen tai toiminnan ja reaktion tulokseksi. Tässä periaatteessa ei ole mitään kostonhimoista. Se toimii persoonattomasti kuten mikä tahansa luonnonlaki. Kuten hedelmä sisältyy siemeneen, niin seuraukset ovat luontaisia teolle. Tämä periaate ohjaa sekä ihmisten että kansakuntien kohtaloita. Tämän periaatteen tuntemus antaa ihmisille voiman hallita omaa kohtaloaan.

5. Elämällä on tarkoitus. Elämä ei ole merkityksetöntä. Onnellisuus on hyvin todellinen asia ja se on tiedon, toiminnan ja elämän sivutuote.

6. Ihmisillä on vapaa valinta. Meillä on valtavat voimat sekä hyvään että pahaan, riippuen tietoisista oivalluksistaamme.

7. Koska yksilön sielu on osa

universaalia sielua, ihmisillä on pääsy voimiin, joita emme tunne, mutta jotka aika, tieto ja kokemus paljastavat meille vähitellen.

Hermetistiset filosofit ovat opettaneet samoja perusperiaatteita kuin tulevaisuuden filosofitkin tulevat opettamaan, sillä totuus on totuus. Sitä ei voi muuttaa. Mutta ihmisten teorit ja mielipiteet, joita jotkut virheellisesti pitävät totuutena, voivat muuttua. Se, että joku kutsuu itseään filosofiksi, ei välttämättä tee hänestä sellaista. Filosofi on vain se, joka rakastaa vilpittömästi yleismaailmallisesti ilmenevää viisautta ja pyrkii vilpittömästi soveltamaan sitä jokapäiväisessä elämässään. Viisaus hankitaan oikeamielisen elämän kautta. Se on ymmärryksen soveltamista.

Korkeakoulujen tutkinnon suorittaneille myönnettävä filosofian tohtorin tutkinto ei tee henkilöstä filosofia, vaikka kyseisen tutkinnon suorittaneet saattaisivatkin uskoa oikeuteensa tällaiseen titeliin.

Filosofian historian, filosofien elämän ja opetusten tunteminen on vain heidän yleismaailmallisten käsitteidensä ja niistä johdettujen

asioiden tutkimista ja tuntemista. Filosofiksi tuleminen tarkoittaa siis ymmärtämistä ja sen mukaisesti elämistä, tietäen hyvin, että vain antamalla epäröimättä ja epäitsekäästi voimme oikeuttaa uskomuksemme ihmiskuntaan. Kun tämä on ymmärretty, vasta silloin alkemia muuttuu todelliseksi. Transmutaatio tapahtuu aina korkeammalla tasolla, eikä fyysisessä maailmassa voida noudattaa tai rikkoa lakeja ilman, että se aiheuttaa karmallisia ilmentymiä. Hyödyllinen karma, jos tätä termiä saa käyttää, koska karma on puolueeton, syntyy luonnonlakien harmonisesta soveltamisesta. Näitä luonnonlakeja on noudatettava, jos haluamme ennalta määrättyjen tulosten mukaisesti saavuttaa sen, mitä luonto on määrännyt.

Jos edellä oleva tiivistetty selostus on antanut alkemian opiskelijalle edes jonkinlaista ymmärrystä, on selvää, miksi alkemistien tavoitteleva alkemian helmi on nimetty filosofien kiveksi. Kuinka usein käytämme sanoja ilman, että niillä on meille mitään merkitystä, vain koska emme ymmärrä niiden merkitystä.

Martinisti -Veljeskunta toimii AMORCin sisällä.
Voit halutessasi aloittaa myös martinistiopinnot
suomenkielellä.

**Ruusuristin Veljeskunnan
Jäsenlehti**